

på prøveløsladelse efter to tredjedel af tiden i 26 pct. af sagerne.

Efter reglerne i straffeloven forudsætter prøveløsladelse, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig, at der er sikret den dømte passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de fastsatte vilkår for prøveløsladelsen. En prøveløsladelse vil f.eks. være utilrådelig, hvis der foreligger en væsentlig risiko for recidiv til ikkebagatelagtig kriminalitet, som ikke kan begrænses ved tilsyn af Kriminalforsorgen og eventuelle særvilkår. Der skal således foretages en meget konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af, om løsladelsen er utilrådelig. I denne vurdering indgår bl.a. arten af den indsatte tidligere og aktuelt pådømte kriminalitet. Det indebærer som udgangspunkt en skærpet vurdering af indsatte, som er dømt for personfarlig kriminalitet. Der skal desuden lægges vægt på antallet af tidligere løsladelser og betingede domme. Hvis der inden for de seneste år har foreligget flere løsladelser eller betingede domme med tilbagefald til ny kriminalitet, vil dette tale for at meddele afslag på prøveløsladelse. Der skal endvidere lægges vægt på den indsatte forhold under tidligere tilsynsperioder, og der lægges også vægt på den indsatte forhold til tilsynsmyndigheden og erfaringerne med gennemførelsen af tilsyn.

Den indsatte forhold under afsoning skal efter omstændighederne også tillægges vægt, f.eks. hvis den pågældende under afsoningen har begået ny kriminalitet eller undvejet under udgang. Ved prøveløsladelse af personer, der er dømt for sædelighedskriminalitet, herunder seksuelt misbrug af børn, skal fængslet, inden der træffes afgørelse om prøveløsladelse, i visse tilfælde indhente en udtalelse om vilkårsfastsættelse fra de sociale myndigheder i den dømtes bopælskommune. Det gælder f.eks., hvis den dømte efter løsladelsen forventes at tage ophold hos personer, hvor der opholder sig mindreårige børn, eller hvis den dømte har ret til samvær med mindreårige børn. Fængslet skal i disse sager også indhente en udtalelse om, hvorvidt der bør fastsættes tilsyn, om tilsynets muligheder, om vilkårsfastsættelsen for den afdeling af Kriminalforsorgen, der i givet fald skal føre tilsyn med den pågældende.

Hvis der er tvivl om, hvorvidt den indsatte vil frembyde fare for andres liv eller helbred, skal der indhentes en udtalelse fra Retslægerådet, inden der træffes afgørelse om prøveløsla-

delse. Disse høringsregler er med til at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse om prøveløsladelse.

Det fremgår af Kriminalforsorgens vejledning om prøveløsladelse, at der for indsatte, som er dømt for sædelighedskriminalitet, hyppigt vil være behov for at fastsætte vilkår om fortsat behandling i forbindelse med eventuel prøveløsladelse. Det fremgår også af vejledningen, at hvis en sædelighedsdømt ikke vil acceptere et relevant vilkår om under prøveløsladelsen at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk behandling, eventuelt kombineret med kønsdriftsdæmpende medicin, vil dette i højere grad end sædvanligt medføre, at der gives afslag på prøveløsladelse.

Kriminalforsorgen har oplyst, at praksis i dag er sådan, at der som altovervejende hovedregel gives afslag på prøveløsladelse, hvis den sædelighedsdømte under afsoning har afvist eller afbrudt relevant behandling. Tilsvarende gælder, hvis den sædelighedsdømte ikke vil acceptere et relevant vilkår om behandling i forbindelse med en prøveløsladelse.

Kriminalforsorgens praksis vedrørende prøveløsladelser af personer dømt for seksuelle overgreb mod børn, svarer således i vidt omfang til det, der foreslås i beslutningsforslaget.

Der kan dog være sager, hvor en indsat afviser behandling, men hvor fængslet helt konkret vurderer, at det i den situation vil være mere hensigtsmæssigt i forhold til at begrænse risikoen for ny kriminalitet, at den pågældende i forbindelse med en prøveløsladelse i stedet underkastes et vilkår om tilsyn og eventuelt særvilkår, f.eks. et vilkår om psykiatrisk behandling eller behandling mod alkoholmisbrug. Alternativet vil i en sådan situation være at løslade den pågældende efter en straf uden tilsyn og eventuelt andre vilkår og dermed uden mulighed for at kunne udføre en vis kontrol med den pågældende. Det vil blive konsekvensen, hvis man gennemfører den ordning, som beslutningsforslaget lægger op til.

Hertil kommer, at der efter regeringens opfattelse ikke er grundlag for at fravige det grundlæggende princip om, at prøveløsladelse sker efter en konkret vurdering i den enkelte sag, således at prøveløsladelse automatisk skulle være udelukket for bestemte grupper af dømte. Den gældende praksis vedrørende prøveløsladelse af personer dømt for sædelighedskriminalitet er således fastlagt inden for rammerne af dette grundprincip.